

Единъ баща имаше обичай всъки празникъ да разказва по една приказка на дветъ си деца — Милка и Сашко.

Веднажъ бащата каза:

— Хайде, Милке, този път пъкъ ти ще ни разкажешъ нѣкоя приказка.

Милка се престори, че размисля, и после рече:

„Имало едно време едно мече, и — нѣма вече!...“

— Не е вѣрно! — засмѣ се бащата.

— Защо не е вѣрно? — зачуди се Милка.

— Защото има още много подиръ мечето.

— Брей, отде знаешъ, че нали азъ го измислихъ това?!

— Добре, слушайте сега, да видите, че има още много подиръ мечето.

И бащата почна да разказва.

Имаше едно време единъ

дърварь. Казваха го чичо Драго. Той бѣше много бедень човѣкъ. Нѣмаше ни жена, ни деца. Живѣше самъ накрай село. Веднажъ дърварьтъ намѣри въ гората пѣстро пѣтле. Пѣтлето не избѣга, а подхвъркна и кацна на рамото му. Човѣкътъ много се зарадва. Вечерьта отнесе пѣтлето дома си. На втория день срещна въ гората мъничко бѣло коте. Прибра и него. На третия день срещна мече. Отведе дома и мечето. Но случи се нѣщо много чудно. Щомъ мечето влѣзе въ двора, изправи се и зарева радостно. Пѣтлето подхвъркна на едното му рамо и закукурига. Котето скочи на другото и взе да мяучи весело.

Оттогава мечето, пѣтлето и котето заживѣха нераздѣлно. И всъки день измисляха все по-нови и смѣшни игри. Дър-